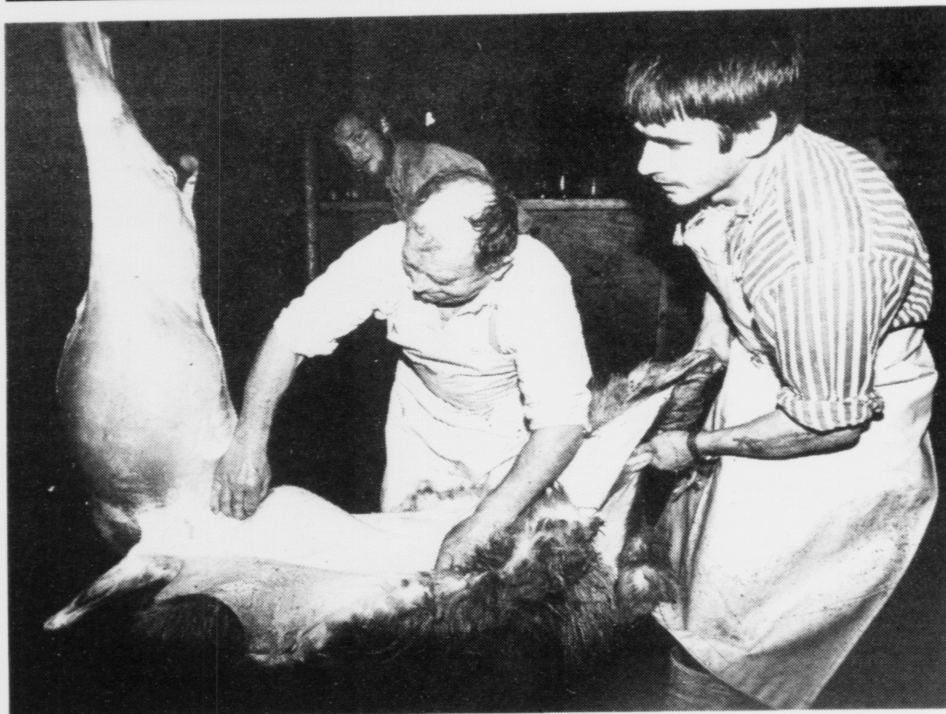

Sverri hjálpir her Magnus Poulsen at fáa skinni av einum lambi. Nýggi flettingarhátturin er munandi nossligari

Sverri Patursson, bóndi í Kirkjubø:

Vit kunnu læra av okkara grannum

– Føroyskir bóndur kunnu fáa ein munandi stórri part av kjøtmarknaðinum, leggja vit okkum eftir at fáa ærnar at lemja tvey. Innflutta kjøtið í Føroyum er alt tvílembulomd, sigur Sverri sum ætlar at broyta skipanina so við og við

Eftir Jústinus Eidesgaard
Myndir Kalmar Lindenskov

Abbasonur Sverra, Rúni, trívist væl millum seyðin

Føroyski seyðurin kann geva munandi meira kjøt og føroyskir bóndur kunnu fáa ein munandi stórri part av kjøtmarknaðinum. Innflutta seyðakjøtið vit keypa er alt tvílembulomd, meðan í Føroyum er tað meira vanligt, at ein ær bert hevur eitt lamd. Føroyingar eiga eisini á øðrum økjum at leggja í geyma hvussu okkara grannar bera seg at. Teir duga at fáa landbúnaðin at bera seg.

Hetta er ein samandrátur av prátinum Sosialurin hevdi við Sverra Patursson, bónda í Kirkjubø, friggjakvöldið í farnu viku. Okkara ørindi hetta friggjakvöld var at hyggja eftir hvussu Sverri ber seg at í flettingini. Hann hevur tikið upp nýggjan sið og flettir eins og á sláturvirkjum í okkara grannalondum, serliga í Íslandi. Hagin hjá Sverra liggur cystantil á Kirkjubøreyni, ein víður og gríturur hagi til 8 1/2 markagarðin í Kirkjubø. Á Glyvursnesi hevur Sverri bygt nútíðans fjós og alt hansara virki í samband við seyð fer fram í hesum fjósi. Sverri sigur, at hann var heppin, hann fekk

væl av peningi fyri grótbrótið á Glyvursnesi og fyri hendan pening bygd hann fjósið. Við verandi seyðahaldi í Føroyum hevði eitt tilfíkt fjós ikki borið seg.

Fjósið hjá Sverra er í tveimum hæddum. Tað er innrættað eftir norskari fyrmynd. Fjósið er í tveimum hæddum, við einum tvørbygningi. Í tvørbygninginum er hoyløða í erva og í kjallaranum er flettingarrúm.

Vambakonurnar

Tá ið vit komu út á Glyvursnes, friggjadagin í seinastu viku, var steður í flettingini. Flettararnir fingur sær ein bita, teir áttu fyrra skaff, sum tikið verður til umborð á skipi. Men gólvið var ikki slætt í kjallaranum. Vambakonurnar høvdu úr at gera.

– Flettingin gongur so skjótt fyri seg, at tað er ikki altíð vit klára at arbeiða undan, segði tann eina, meðan hon tømði eina vomd.

Vambakonurnar hava goðar arbeiðsumstøður. Tær standa við eitt rúmligt borð, sum er somikið høgt, at tær kunnu arbeiða upp-

rættar. Tvær taka sær vanliga av at vaska vamburnar. Tær nýta vatnkranar, sum eru so tætt við, at tær altíð røkka.

Tær stinga slanguna í vinstrið og lata síðan spakuliga vatnið renna, fyrst gjøgnum rúkkulakkan, síðan keppin og at enda í vombina. Ein snórisstubb tuppur vælindi. Spakuliga upploysist innihaldið í vombini og gerst til flótandi gor. Tá vambakonnan heldur, at nú er nóg bleytt, sker hon eitt lítið hol á vombina og gorið rennur niður í eina rist og er horvið í allar ævir.

Síðan skrúvar vambakonnan kranan for frá og reinsar av einlistum vombina. Hon hevur ongantið slept slanguni inni í vinstrium.

Fyri endan á sama borði standa tvær kvinnur og reinsa gammørin. Tær hava eisini hvør sín krana og á krananum er eitt tunt rør, sum tær smoyggja gamarendan uppá. Hetta er hegnisligt arbeiði, sum krevur varsemi, skal hol ikki koma á.

Líra til døgurða

Vit fara upp uppá at heilsa uppá flettingarmennin. Teir sita í hugnaliga køkinum og eta døgurða. Mat-skráin hendan dagin er líri úr Trøllhøvda. Eisini er leskiligur føroyskur viðskeri. Matmóðurin eitur Elsa, ættað úr Havn. Hon hevur skil á øllum og syrgir fyri mati til tey mongu, sum arbeiða hjá Sverra um heystarnar, bæði fjallmenn og tey sum taka upp skakt.

Norsk fyrmynd

Fjallmenninir fara niður

aftur og Sverri vísir fjósið fram.

– Innrættingurin av fjósinum er eftir norskum leisti. Norðmenn halda tað vera sera týðningarmikið ikki at lyfta og handska seyð, seyðurin kann fáa afturstig av hesum. Í okkara fjósi er heldur ikki neyðugt at lyfta ein tann einasta seyð. Skulu vit flyta seyð millum rúmini, so kunnu vit bara taka eitt portur frá eini smogu og leiða seyðin yvirum. Eg haldi sjálvur, at seyðurin trívist betri, verður hann ikki handskaður. Vit binda heldur ikki seyð niður, sigur Sverri Patursson.

– Í fjór var fyrsta árið, at eg lat allan seyðin brunda inni. Hagin hjá okkum er somikið víður, at ringt er at fylgja við. Men nú hava vit betri eftirlit við brundringini og úrslitið er, at færri ær eru brundgeldar. Vit taka eisini seyðin innaftur triggjar vikur fyri lembing og síðan fæða vit hann inni til gróður er í haganum. Seinastu vikurnar, áðrenn lembing, viga vit hvørja ær og á vektini siggja vit um eitt ella tvey lomb eru í henni. Hetta er í hvussu er rættuliga neyvt. Tvílemburnar fáa mundandi meira av føðri, tær hava jú tvey at fæða. Vit geva hoyggj og kraftfóður, serliga fiskamjøl. Fólk vilja ikki hava feitan seyð longur, sigur Sverri Patursson.

Á einum borði, sum minnir um ein fundarpult, liggur eitt ringbind. Í bindinum er eitt A-4 ark til hvønn einasta seyð hjá Sverra. Har verður skrivað upp ymskir upplýsingar um seyðin. Vekt, slag og annað, sum er undan ærseyðinum.

– Nú er alt so moderna,

Dóttir Sverra, Maria, slær blóð í tunnu